

פרשת תזריע

**"אָדָם כִּי יְהִי בַּעֲור בְּשֶׁרֶוּ שְׁאת אוֹ סְפַחַת
אוֹ בְּהָרָת"**

התורה הקדושה היא הת蘗פה לחלאים
רעים של האדם ולעלית האדם
במדרגות הקדושה

אנחנו רואים בפרשת השבוע ובפרשת מצורע הלכות מיוחדות ודינים לאדם שיש לו צרעת בגוף או צרעת בקר, התורה הקדושה אומרת "אָדָם כִּי יְהִי בַּעֲור בְּשֶׁרֶוּ שְׁאת אוֹ סְפַחַת אוֹ בְּהָרָת" אם כך חשבנו להקשوت ולומר למה התורה הקדושה אומרת "אָדָם כִּי יְהִי בַּעֲור בְּשֶׁרֶוּ" הרי כל מילה שכותבה בתורה היא מדויקת ביותר ובעל משמעות גדולה ביותר, אין דברים שסתם כתובים בתורה, אז צריך להבין למה התורה כתבת "בַּעֲור בְּשֶׁרֶוּ" שהיתה כתובת לנו התורה אדם כי יהיה בבשרו, למה התורה מדגישה את העור?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, ידוע מה שהתורה הקדושה אומרת מתי שהקב"ה ברא את אדם הראשון בבריאת העולם, אדם הראשון צולו היה אור גדול, בקדושה ובמעלה הגדולה ביותר. בבריאת העולם כשההקב"ה ברא את העולם, הגוף של אדם הראשון לא היה עם עור ב-ע' כמו עור של אדם או בהמה, אלא היה עם א' אור שמאיר כמו מנורה שמאירה אור גדול. אחרי שהאדם חטא ואכל מעץ הדעת, הוא ירד ממעלתו ונחיה במקום אור עם א' לעור עם ע' **"וַיָּעֵשׂ הָאֱלֹהִים לְאָדָם וַיָּשֶׁתֶן עֹור וַיְלַבְּשֵׂם"** (בראשית ג, כא) מאור עם א' שמאיר לעור עם ע' שיש לנו בגוף של האדם.

ובמדרש מובא (בר"ר כ, יב) **בתורתו של רבי מאיר מצאו כתוב כתנות אור**, אצל רבי מאיר בעל הנס כתוב כתנות אור עם א', רבי מאיר שהיה קדוש ומרומם, בעל מדרגה גבוהה ביותר העלה את עצמו על ידי כוח התורה למעלה של אדם הראשון בבריאת העולם לתוכלית הנרצה של האדם להיות אור עם א' ולא עור עם ע' כמו שירידנו אחרי חטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת, לשם האדם צריך לחזור ולעלות.

בפרשת השבוע אנו רואים שנוספה עוד מדרגה נמוכה שאדם יכול לרדת אליה מעבר לשתי מדרגות שהיה האדם, הדרגה הראשונה בברית האדם היה עם א-or, כמו רבינו מאיר בעל הנס שאדם לומד תורה ומקדש את עצמו ומצרך את עצמו להיות אדם בעל אורות רוחניים. אם הוא יורד במדרגה, הוא נהי עור עם ע' כמו אחרי חטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת. בפרשת השבוע רואים את הירידה למדרגה השלישית "בָּעֵר בְּשֶׁרֶוּ שְׁאת אוֹ סְפִחַת אוֹ בָּהָרָת", שיש לו צרעת בגוף שלו.

אומרת הגמרא (ערכין טו:) שהצרעת באה על עון לשון הרע, מי שմדבר לשון הרע נענש בצרעת. אדם שיושב ומדבר על אחרים זה אמר זהה עשה, זה גرم לי וזה עשה לי ומדבר כך על חבריו, נענש שהקב"ה נותן לו צרעת. ממשיכה הגמרא ושותאלת מה התקנה של אדם שדיבר לשון הרע, איך יתקן את הלשון הרע שדיבר? אם הוא אדם שיושב ולומד תורה ודיבר לשון הרע, מאותו יום ואילך יתחיל ללימוד יותר תורה, היה לומד דף אחד ביום לימד שני דפים, על ידי

שאדם מעלה את עצמו בתורה ולומד יותר תורה,
הוא מתקן את מה שחתא בלשון הרע.

אם כך אנו רואים שהתרופה של האדם
לחולאים ולדברים הלא טובים זו התורה
הקדושה. אם יש לאדם ירידה או נפילה ברוחניות
מדרגה של אור עם א' לעור עם ע' הוא יורד
עוד למטה למדרגה של צרעת, התורה הקדושה
מעלה את האדם למקום הגבוה ביותר, משיבה
אותו למוטב ומaira לו את החיים.

על פי זה אפשר לבאר יסוד גדול לחיים של
כל אחד, הגמara אומרת (ר"ה טז): **שלשה ספרים**
נפתחין בר"ה אחד של רשעים גמורים ואחד של
צדיקים גמורים ואחד של בינוניים. הצדיקים גמורים
נכתבין ונחתמים לאלטר לחיים, רשעים גמורים
נכתבין ונחתמים לאלטר למותה, ביןוניים תלויין
ועומדים מר"ה ועד יה"כ, זכו נכתבין לחיים, לא
זכו נכתבין למותה.

נשאלת השאלה הרי רואים שיש הצדיקים
שמתים במשך השנה, או הצדיקים שעוברים
עליהם הרבה יסורים אם כך מה זה הצדיקים
נכתבים ונחתמים לאלטר לחיים? ועוד שאלה,

אנחנו רואים שיש ביןונים שמצליכים ויש ביןונים
שמותים, אם כך מה זה ביןונים תלויים ועומדים?
וגם אצל הרשעים, רואים הרבה רשעים שה חיים
שגונבים ומשקרים ומצערבים, מדברים לשון הרע
ומזיקים. אז נבוא ונשאלו איך הגמרא אומרת
שהרשעים נכתבים ונחתמים לאalter למייתה
בראש השנה, הרי רואים שהם חיים שנים על גבי
שנתיים אז איך אפשר לומר שהם נכתבים לאalter
למייתה?

או' אפשר לפרש כך, הבריאה מורכבת
משלושה דברים מנפש, רוח ונשמה. נפש יש
לכלם, היהודי, לגוי להבמה. רוח זו מעלה יותר
גבوها, ע"פ הקבלה רוח זה הכוח שאנו מדברים
בו "וַיֹּפֶח בְּאָפִיו נְשָׁמַת חַיִם" (בראשית ב, ז) אומר
הסיפורנו שהאדם זכה יותר מכל החיות והבהמות
כי הקב"ה שם את הפה שלו בפה שלנו ונשף
לאדם הראשון רוח ונשמה. ונשמה אלה נשמה
שנתת בפי טהורה, אתה בראתה, אתה יצרתה,
אתה נפתחת בפי זו המעלת הגבואה ביותר.

על פי זה אפשר לבאר שמה שכחוב בגמרא
שצדיקים שנכתבים בראש השנה לאalter לחים

אלו הצדיקים שיש להם רוח נפש ונשמה, יש לו את הנפש שיש לכל הבריאה, יש לו גם רוח שזו מעלה יותר גבורה ויש לו גם נשמה שהקב"ה נתן לו שהוא שומר עליה וזען המדרגה הגבורה ביותר. הבינונים שתלויים ועומדים עד יום כיפור יש להם נפש כמו قولם ויש להם רוח, אם הם תיקנו את מעשיהם חוזרת להם הנשמה היתירה ואם לא תיקנו את מעשיהם ביום כיפור הקב"ה יחליט מה יהיה איתם. לרשיים שנכתבים לאלתר למייתה יש להם רק נפש, מה הכוונה שנכתבים לאלתר למייתה?

אלא צריך לדעת יסוד גדול, יש המון אנשים בחוץ שאין להם לא נשמה ולא רוח, הם כמו גופ שהולך ברחוב. אדם שעושה עבירות, גונב ומשקר, פוגע באנשים ומצער אנשים, יש לו נפש ואין לו רוח ואין לו נשמה, הוא נקרא מת כמו שהגמרה אומרת (ברכות יח). **רשעים שבחיין** קרוין מותים. אולי הוא הולך והוא מרוויח או מזיק למי שהוא אבל האדם הזה מת, אין לו נשמה ואת הכוח המירוח שיש למי ששומר תורה ומצוות. וכך רואים אנשים שחיהם שניים בלי אף תכילת בחיים, חיים עצובים בלי סיפוק, בלי שמחה ונחת

וכל זה כי אין להם את הרוח והנפשה. הם חיים את השקר, חיים סביב הדברים הרעים והלא נכוונים ואזו החיים שלהם חיים ריקים מתוכן.

ומובא בספרי הקבלה וברבנו האר"י הקדוש יסוד גדול שהאדם יכול לאסוף את עצמו ולהביא את עצמו למעלה גדולה ביותר, שבקריאת התורה יש ארבע דברים, דבר ראשון זה אותיות התורה הקדושה, דבר שני זה התגים שיש מעלה האותיות, שני דברים אלו אנו רואים בעינינו. יש עוד שני דברים שאנו לא רואים בקריאת התורה, הראשון אלו הטעמים שהבעל קורא קורא את התורה לפיהם, ודבר שני יש בתורה נקודות שלא רואים אותן אבל הן קיימות, היכן עוצר בעל קורא והיכן ממשיר.

אומר רבנו האר"י הקדוש (עז חיים, שער טנת"א פ"ה) האותיות שבספר תורה הן כנגד הגוף של האדם, כמו שדוד המלך אומר (תהלים פו, ז) "עשָׂה עַמֵּי אֹתֶלְטוּבָה" תראה לי הקב"ה את האות שלי בתורה, וכן שדרשו חכמים ישרא"ל ייש ש"שים ר'יבוא אותיות לתורה ולכל יהודי יש אותן בספר תורה, התגין שבספר תורה הן כנגד הנפש של

האדם, כמו שהגמרא מביאה (מנחות כט): על רבי עקיבא שהיה דורש תילין תלכota על כל-tag שבתורה. אם לוקחים ומוחקקים את התגין מהאות, הספר תורה פסול, האדם מות כי הנפש היא התג שעל האות בספר תורה. הטעמים של הספר תורה הם כנגד הנשמה והנקודות הן כנגד הרוח.

מתי שהאדם עולה בספר תורה ומסתכל על האותיות של הספר תורה, הוא צריך לכוון שהאותיות זה הגוף שלו, התגין זה הנפש שלו, הנקודות היכן שהבעל קורא מתחילה וועוצר זה הרוח שלו והטעמים זו הנשמה של האדם. אם האדם יכוון את הארבעה דברים האלה בקריאת התורה, הוא יוכל להביא את הנפש שלו לתקן השלם שאדם צריך לתקן את עצמו.

ועל פי זה אפשר לבאר את הכל, אדם שדיבר לשון הרע וירד מדרגה שלו מכthonת עור לכthonת עור או שיורד לרמה של צרעת על עור בשרו, על ידי התורה הקדושה האדם יכול להעלות ולהחזיר את עצמו לדרגה הגבוהה, על ידי שהאדם מחבר את האותיות עם התגין ועם

הנקודות והטעמים איז הוא משלים את הנפש שלו, שהקב"ה והتورה וישראל אחד הוא. אבל אדם שלא לומד את התורה ולא מקיים אותה כמו שציריך, הנפש שלו לא יכולה להגיע לאף דבר. והיצר הרע בדור הזה מביא את האדם לאבד את הקשר עם התורה הקדושה ואיז הוא מאבד את הנשמה והרוח, את מקור מחצבותו ואיז מאבד את מהותם של החיים שלו כי הוא רק נפש ללא רוח ונשמה.

"זֶבַיּוֹם הַשְׁמִינִי יָמֹל בָּשָׂר עַרְלָתוֹ"

**אדם שמדבר הרבה לשון הרע סימן
שהוא פגום בברית הקודש**

אנחנו רואים בפרשת השבוע התורה אומרתacha Shil'dah v'nol'd ben z'cr "זֶבַיּוֹם הַשְׁמִינִי יָמֹל בָּשָׂר עַרְלָתוֹ", ממשיכה התורה במצבות ברית מילה ואחרי כן כל הפסוקים בפרק זה כולן על הנגעים של האדם. איז נשאלת השאלה למה התורה מתחילה בפסוקים הראשונים על ברית מילה ואחרי כן על נגעים, אם הפרשה מדברת

על עניין נגעים שתהיה כל הפרשה בעניין נגעים, למה דוקאפה מצאה התורה להביא את עניין ברית מילה לפני הנגעים?

או אפשר לבאר על פי יסוד של ה"כלי יקר", ידוע שם בתורה הקדושה כתובה מצוה ראשונה ואחריה מצוה שנייה או אומר הכלוי יקר בכל מקום המצוה המוקדמת דוחה את המאוחרת וראיה זהה מפרשת ויקהל מהשבת והמשכן, שהקדמים שבת למשכן לומר שהשבת דוחה את מלאכת המשכן.

כך גם בפרשת השבוע, אנו רואים שברית מילה כתובה ראשונה בפרשה ואח"כ ממשיכה התורה בענייני נגעים, על זה אומר ה"כלי יקר", והמפרשים אדם שיש לו צרעת בברית מילה, מותר לו לעשות ברית מילה ולהוריד את הצרעת, כי אם יש לאדם צרעת בגופו אסור לו להוריד את הצרעת, אבל אם הצרעת היא בברית מילה מותר לו לחזור את זה, כי המצוה של ברית מילה נאמרה לפני הצרעת. אומר ה"כלי יקר" בן אדם שרוצה להוריד ולהכנייע את היצר הרע של הצרעת יכנייע את הברית מילה, מי שמכנייע

את הברית מילה וגובר על יצרו, עוזר להכניע את הכוח של היצר הרע.

ועל פי זה אפשר גם לומר, חז"ל אומרים שכרית המעור וברית הלשון הם אחד, אדם שמדובר הרבה לשון הרע הוא פגום בברית הקודש, אם רأית אדם שמדובר על זה ועל זה כר וכך, תדע שהוא פגום בברית הקודש, תחפש קצת תמצא שהוא חוטא בעריות. כי ברית המעור וברית הלשון הוא אחד.

**בזמן הזה הקב"ה דורש מהאדם
התעוורות מלמטה וחובה על כל אחד
لتKEN את טעויותיו**

ישנן שתי סוגים התעוורויות, יש התעוורויות שיורדת מהשמיים ויש התעוורויות שמנגיעה מלמטה למעלה.

למשל, שבת קודש זה זמן שהאור וההתעוורויות יורדים מלמעלה למטה. מה שאין כן חיים ומוועדים, זה צריך להיות התעוורות ואור מלמטה למעלה. וכן בענייני התשובה, יש זמנים שהאור של התשובה

וההtauורוות מגיעים מלמעלה למיטה, ויש זמנים שההתauורוות צריכה להיות מלמטה למיטה.

כמו שמצאנו בירובעם בן נבט, שיצאה בת קול ואמרה לו, חזר בר. שם הודיעו לו מהשמי, שבגלל שחטא והחטיא וקילקל למיטה, לא ירד כוח מלמעלה לעורר ולעוזר לו. הוא צריך להtauור למיטה, ושהזה יעלה למעלה וכך תהיה תשובתו. אך הוא התעקש להישאר בדרכו, וAYERד עולם.

אנחנו נמצאים בזמן מורכב, שהקב"ה דרש מאיתנו התauורוות מלמטה, שאנחנו נשוב בתשובה, נשוב בדרך טובה. ולכן, כל הרעה שנמצאת בעולם, נעשתה בידי אדם, ובידי אדם צריכה להיות התשובה וההתauורוות.

כל אחד מאייתנו, חייב לעזר את מירוץ המחשבות שלו ואת ה"סוס שוטף במלחמה" ולעשות חשבון נפש ולשוב אל ה' בכל ליבו. כי אם לא נדע לעזר את עצמנו, ולישראל את אורחותינו, זה מפה ימשיך הלאה לדברים קשים ביותר. אם כל אדם לא יעזור, ויקבל על עצמו שינוי מוחלט של כל דרכיו, ובעיקר בין אדם לחברו ואמונה תמיינה בהקב"ה, המדרון תלול למיטה למיטה.

מצאנו בימי דוד המלך, שהייתה מגיפה ומתו בכל יום אנשים רבים. אז עמד דוד, והבין שזה דבר

שהתחיל למטה, וצריך למטה לעשות תשובה ולא להמתין לאור שירד מלמעלה. ולכן, עמיד מיד ותיקן מאה ברכות בכל יום. וכך עליינו להקפיד, על מאות ברכות בכל יום. וכל אדם יקבל על עצמו קבלות.

אדם יודע צרת לבו, וכל אחד יודע איפה הטעויות שלו. וכל אחד מחוייב לתקן את עצמו, וכך ינחים האלוקים וירחם על הארץ.

פסח ממשמש ובא, וצריכי עmr ישראלי גדולים. ואל לאף יהודי, להתעלם מכלל ישראל. כמה ריבות של יהודים בלי עבודה, בלי פרנסה. זה זמן של עזורה וחסד ואהבת חיים. וכל מי שעשה רע לחבריו, יעמוד לתקן הרע שעשה ויקבל על עצמו שלא ישוב לסתו.

אנחנו מתרבונים בדברים שקיימים בעולם, ושותפים לדברים הנשמעים ודברים שלא נשמעים. ורואים איך הקב"ה עוצר את העולם, בצורה שمبرיאת העולם, לא היה מצב של עצירה של העולם, כפי שנעוצר בימים אלו. העולם עוצר בצורה קשה. והמצור הזה הוא בכך שנעשה חשבון נפש, ונגישר את דרכנו ונשוב אל ה'.

בע"ה נזכה כולנו לשועה גדולה ולא תהיה שום צרה ושום חולץ בbatis עmr ישראל. ובזכות ספר דברים, שרבות עם ישראל לומדים ומקדשים

ומגדילים את כוחו של משה רבו בעו"ם, חזק חזק
ונתחזק, רפאננו ה' ונרפא, הושיענו ונושע.

**בשורות טובות,
יאשיהו יוסף.**

**גם כשהאין לנו את בית המקדש ואת
הקורבנות יש לנו את כוח התורה
להתגבר על כל מצב**

**הקב"ה ברא את העולם בצורה שבכל דור יש בו את
הכוחות, להתגבר על כל המצים.**

אין שום מצב שיורד לעולם, באופן פרטי או באופן
כללי, שאין לעולם את הכלים להתמודד עמו המצב.
זה מה שאומר דוד המלך (תהלים קמ"ז, ט"ז) "הנִתְן שָׁלֵג
כַּצְמָר כְּפֹר כְּאֶפְרַיִם" מתי יש שלג, מתי יש צמיג
להתקשות. כפור, קור גдол, מתי יש אפר לחמס את
התנורים. אין ניסיון, שאין לאדם כלים להתמודד בו.

הנה אנו עומדים בפתח של ניסיון קשה, שאינו
מסתויים במצב של המגיפה ומלאך המוות המסתובב
בעו"ם. אלא גם גוררות של המגיפה, מלאך הבועה שאננו עומדים
חרdotoud. אך עליינו לדעת, שכל בעיה שאנו עומדים
בפתחה, לפני שניצירה הבעיה, הקב"ה נתן לעולם את
הפתרון של הבעיה ורק עליינו להיות חכמים למצוא
את הפתרון. והפתרון הראשון האמתי לכל צרה

ולכל בעיה, זה לדעת איך להשתמש בכלים הרוחניים שהקב"ה נתן לנו, וזו תורהנו הקדושה.

והנה כשביית המקדש היה קיים, כל חטא ועוזן שאדם היה עובר, מיד היה מביא קורבן על חטאיו והקורבן היה מכפר על החטאיהם ועל העוונות. וכך היה מבחן שניתי, מה המצב של העולם ביום הכיפורים. היה חוט בבית המקדש, אם היה אדום ערב יום כיפור, על ידי הקורבנות והתפלות ועובדת כהן גדול ביום הכיפורים, עד מוצאי יום הכהופרים החוט היה מלבין ועל זה נאמר "אם יקוו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו" (ישעה א, יח). ועל ידי הקורבנות, כל העוונות היו מתכפרים. וכך כל יהודי היה רגוע, וידעו שמצו טוב בשמיים. ואם לא, היה עומד ועשה תשובה עד שהיה מתכפר לו. ומה מיוחד היה בעבודת הקורבנות?

מובא ברבנו האלשר הקדוש (ויקרא א, ב) יסוד עצום על עבודת הקורבנות. שניינו בגמרא (יומא כא:) אע"פ שאשיירדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיות. וצריך ביאור, הרי הכהנים היו מבעליקים אש על המזבח, אם כן מודיע הייתה יורדת אש מן השמים גם לשורף את הקורבן? ועוד, מצאנו שהקב"ה ציווה שהחוטא צריך לסמור את ידיו על ראש הקורבן ולהתוודות. כמו שנאמר "וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רָאשׁ הָעַלֶּה וְנִרְצֵחַ לוֹ לְכַפֵּר עַלְיוֹ" (ויקרא א, ז). וככתב הרמב"ם (מעשה הקורבנות פ"ג, הל' י"ג-טו) וצריך הסומר לסמור בכל כוחו בשתי ידיו, על

ראש הבהמה. שנאמר "על ראש העלה" (ויקרא א, ד). ומ Nich שתי ידיו בין שתי קרניות, ומתוודה. כיצד מתוודה, אומר חטאתי, עוותתי, פשעתני ועשיתך וכך, וחזרתי בתשובה לפניך, וזה כפרתי.

ומברא רבנו האלישיר הקדוש זצוק"ל על פי מה שגלו וידוע, כי כאשר האדם חוטא, הרי הוא בורא מלאך רע, שהוא משחית לחבל. כמו שעשינו במשנה (אבות ד, יא) **רבי אליעזר בן יעקב אומר, העושה מצוה אחת, קונה לו פרקליט אחד. והעובר עברה אחת, קונה לו קטיגור אחד. ופירש ה"אור החיים" הקדוש** (שםות ל, יב) **קונה לו קטיגור, פירוש מלאך משחית.**

והנה, המלאך המשחית שנברא מן העבירות, נמצא בתוך האדם ומפתחה אותו לחטא. בבחינת עבירה גוררת עבירה. והנה, כאשר האדם מביא קורבן מכספו, המלאך הרע שנוצר עבר לקורבן. וכך אשר סומך את ידיו על הקורבן, קושר את עצמו לקורבן ולמלאך שנברא ממעשייו הרעים, והאש היורדת מן השמיים, היא מכלה את המלאך הרע, שנברא. כי מלאך, רק אש של מעלה יכולה לכלות אותו. ולכן סומך את שתי ידיו בכוח, על הקורבן וכך עם השתדלות של אש של מטה, של הכהנים ואש של מעלה מהקב"ה, מילים את המלאך הרע שנוצר, ממעשייו הרעים.

והנה אנו בעוננותינו, שאין לנו בית המקדש ואין לנו איך להקריב קורבנות ואש קודש שתרד מן השמיים,

יש לנו את תורתנו הקדושה אשר כוחה עצום. "ונשלה מה פרים שפטינו" (הושע יד, ג), על ידי השפתים שלומדים וმתפללים זה קורבן, ו"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" (ייקרא ז, ז) וידוע שగודל לימוד התורה יותר מן הקורבנות ורבנו החתם סופר הביא כמה דברים, במה גודל כוח התורה מן הקורבנות (פרשת צו על שבת הגדול).

ולכן בדור יתום שלנו, שהעינים מכוסות ולא יודעים ולא רואים, ובחוץ המשחית מסתווב, ואנשים עם משחיתים פנימיים שנוצרו על ידי עבירות ומעשים רעים, علينا לדעת שאין כהן ואין מקדש ואין מזבח לכפר על עונונתינו, ולהמיהת את המשחיתים, שנוצרו בעולם ובתוך כל אחד ואחד מאייתנו. ומה שיש לנו זו האש של התורה, בمسירות ובדבקות, היא המכלה ומשחיתה את המלאכים הרעים, שנוצרו בתוך כל אחד ואחד מאייתנו, במשך השנים.

כל לימוד תורה לשמה בדבקות, כל לימוד ספר דברים, כל לימוד תורה בדבקות ובעיון ובעמל, מוחק וממיהת את המלאך הרע שנוצר בתוך האדם, וזה התחליף לקורבנות. אך علينا לדעת, שהלימוד הזה צריך להיות לשם שמיים, בדבקות ובמסירות. ואז הכוח של הלימוד הזה להרוג המשחית שנוצר על ידי העונות. והנה המשחית שנוצר בעולם ומסתווב, הוא משחית של בין אדם לחבריו, חסר אמונה תמיימה

וקלות בתלמידי חכמים. רומסים את החבר, רומנים את התורה, רומנים תלמידי חכמים. וב כדי להשמד את המשחית, חייב ללמד תורה בדבוקות ולכוון שתהיה כפלה על בין אדם לחברו, אמונה תמיימה, וכבוד תלמידי חכמים. וכך זו אש שירודת מן השמיים, ומכלת את המשחית. ובדרך זאת החוט האדום של כל אחד מלכין לבן.

אין לנו על מי להישען, אלא על אבינו שבשמיים. כל עצה וחוכמה, היא בגדר של "זֶכְלָה כְּמַתָּם תִּתְבֹּלֵעַ" (תהילים קז, כז). עוד יצעקו ויאמרו שככל מה שהמדינה והעולם פועלו בימים אלו, הייתה טעות והיה צריך לנוכח אחרת. אך הדרכם האמיתית והנכונה היא عمل התורה שזה במקום קורבן, להמית את המשחית. ואשר ינаг האדם כך, ידו תהיה על העליונה וינצל מכל הרעש והבהלה הנמצאים בחוץ.

המשחית זהה נוצר על ידי מעשי העולם, על ידי התדרדרות קשה של הדורות האחוריים, שככל אדם שעבר משבר בחיו, לא לימדו עליו זכות, אלא המשיכו ללחוץ ולהשפל וללבזות ולהשחת כל חלקה טוביה וכן נוצרו מלאכים קשים. וכך באמונה בהקב"ה כמה קמים על התורה ועל העבודה, שנים של רדיפה קשה על תלמידי חכמים, כמה בזונות, כמה שפיכות דמים עברו צדייקי אמת על שקר ודבריהם שאין בהם ממש. והתיקון להמית את המשחיתים האלו, הם

לימוד התורה בדבוקות ובאהבה, ולכוון להמית את המשחיתים שנוצרו.

הנה צריכים להתפלל על חכמי ישראל שהם עומדים בפרץ לבטל את הגזירה והם מצלים את העם והעולם מכל הגזירות. ולקראת סוף המגיפה "דודי ירד לגנו לעירוגות הבשום לרעות בגנים וללקט שושנים" (שה"ש, ב) לאסוף צדיקים להיות כפרת הדור. לכן הדבקות וההתמימות וה العبودה הזכה והתמה, היא תעמוד עם הדור ותוריד רחמים מרובים, לימוד זכות על הכלל ועל הפרט, וכך יرحم ה' וירא את עוניינו ואת צרכינו ואת שברונו ליבנו.

בקרוב ממש נקבל על עצמנו עבודה עצמית, עם כוונה להמית המשחית מעליינו ומעל הכלל, וכך נזכה למיתוק עונות, ולגאולה שלימה בקרוב ממש. "אל תירא עבדי יעקב" (ישעה מד, ב) כאשר יהודי הוא עבד של הקב"ה, לא ירא משום עניין. ונזכה להיכנס לימי ניסן בשמחה. כי בניסן נגאלו ובנисן עתדים להיגאל. חבלי מישיח פה, וימי הגאולה השלימה זכינו שם בימינו. נקבל על מלכות שמים והקב"ה יוריד מעליינו על מלכויות ועל דרך ארץ, וברכת ה' תחול בכל מעשי ידינו.

הדורש בשלומכם כל הימים, בתפילה ובחינה,
יאשיהו יוסף.

בכוח הצדיקים לעשות עבירה לשם שמיימם להוילד לרשות רע

גדולי וקדושי עם ישראל במהלך הדורות, נהגו ביסוד גדול וקדוש בכדי להגן ולשמור ולהציל את עם ישראל מרשעים, מאובקים ומבקשי רעתם.

והנה דברי רבינו הקדוש ה"בני יששכר" (ניסן ד, ז על דרך הדרוש) דطبع וסגולת המצווה, להשဖיע טובה לכל העולמות. וסגולת העבירה, היא בטבע להשיפיע להפר. ולפעמים מצטרכים ישראל להשיפיע רעות לשונאייהם וטובות על בני ישראל. והיאר יהיה זה אפשרי, אם הוא מפתח המצוות, הלא בטבעה כל טוב. ואם מפתח העבירות, הלא באיסורייהו קיימי. אך על ידי שעושין עבירה לשם, הרי מצד החטא שבה, יחולו על ראש שונאייהם רעה ומצד המצווה שבה יתעורר טוב על ישראל. ולכן מצאנו במרדכי "ויעבר מַרְדָּכָי" (אסתר ד, יז) והגמרא (מגילה טו) שהעביר يوم ראשון של פסח בתענית.

והנה נbaar הדברים, ידע האדם שכל מצוה שנעשית בעולם, מורידה השפה גדולה לעולם. וכן ח"ז כל עבירה שנעשית בעולם, מורידה רעה לעולם. וכאשר אנו רואים רעות וצרות הבאים לעולם, או ח"ז לאדם, علينا לדעת שכל רע יש לו מקור. והמקור, זה עבירה מסויימת שנעשית או נעשתה.

צדיקי וקדושי עם ישראל יודעים כל צורה, מה המקור שלה ואיזו עבירה גורמת כל בעיה וצורה.

והנה, היו ויש זמנים שיש רשעים שגורמים רע לעולם, והצדיקים רוצים וחושבים שצורך להוריד רע על אותם רשעים. ואז הצדיקים היו עושים עבירה לשמה, לשם שמיים, והיו בכוח הרע היורד מאותה עבירה, מורידים רע לרשותם, שחשבו שצורך לקבל רע מן השמיים.

זה מה שעשה מררכי להמן. כאשר הבינו את הגוזרות הקשות אשר המן זומם לעם ישראל, הילך מררכי וקבע תעניית לכל עם ישראל, ביום הפסח. וכל עם ישראל צמו מאותה שנה ביום הפסח. ביטלו ארבע כוסות יין, מצה, כל מצות פסח בוטלו באותה שנה.

ואם נחשוב ונתעמק, היו עוד עשרה חודשים לגזירה, אך מררכי זירז את הכל ומיד קבע צום ביום פסח. הרי היה אפשר ביום ובזמן אחר, אלא מררכי רצה שעם ישראל יעברו על דבר ה' אבל לשם שמיים, בגזירת חכמים יעברו על דבר ה'.

וכך היה ביום הפסח, זמן מהחשובים של עם ישראל, עומדים עם ישראל ולא מקיימים את מצוות החג, וצמים בגזירת חכמים, ועל ידי זה קיבלו שכר, שקיימו את גזירת חכמים. ומצד שני, הרע שירד

לעולם על ידי זה שלא קיימו באותה שנה את הפסח, מרדכי שהיה צדיק וקדוש ונשمت משה רבנו הייתה מעוברת בו, כיון את חילול חג הפסח, שצמים ביום המועד, על המן. שהרע היורד לעולם מחוסר מצוה זו, של קיום הפסח, ירד על המן ועל משפחתו ועל חבריו.

וכך לאורך כל הדורות, כשהם מול רשיים שסיכנו את קיום עם ישראל, קדושיהם ישראל עשו עבירה לשמה, וכיונו את הרע לפני הרשיים. ודבר זה צריך להיות רק על ידי קדושי עליון, ובשעות קשות ובחכמה ותבונה גדולה.

ויסוד זה בקבלה, עבר מדור לדור אצל גדולי וקדושים עם ישראל. איך לנוכח באנשים שמסוכנים את כל עם ישראל, בגלות המרה.

"ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום" (תהלים כט, יא).

יאשיהו יוסף.

**חיזוק האמונה בקב"ה ובצדיקי הדור נתן
כוח לגדי הדור להגן על הדור**

רבותינו הקדושים זצוק"ל לימדו אותנו, מתי שהיהודים כמ' בבוקר ופסק מהתורתנו הקדושה בפיו, יתעמק בפסק ובסודותיו הרמוניים בו. והיום כמונו

ופסוק קדוש זה מהתהילים בפינו "דור לדור ישבח מעשיך" (תהילים קמה, ד).

ואפשר לבאר עמוק פסוק זה, על פי דברי רבותינו הקדושים.

הנה בכל דור, אנו לא יודעים להעריך את הצדיקים של הדור, ונזכרים וזכירים את הצדיקים שזכו לנוראות בילדותינו, או מסיפורים שישמרו ומספרים על צדיקים וקדושים שהיו בדורות הקודמים. אך טעות קשה בידינו, שחיבבים לתקן אותה ולעבוד על טעות זו ולעשות תשובה שלימה, על מחשבה לא נכונה זו.

כל דור, יש בו קדושים עליון ואנשים גדולים. דהנה דברי הגמרא (יומא לח): עד שלא כבטה שמשו של עלי ורחה שמשו של שמואל. וכך הגמרא אומרת, שלפני הצדיק נפטר מן העולם ומשמו שוקעת, זורחת בעולם שימוש של צדיק אחר.

הקב"ה לא משאיר את העולם ריק, בלי צדיקים וקדושים. וכך ממשה רבנו, שכוחו בכל דור ודור, כל דור יש בו המשך של החוליות של הדורות הקודמים. וכך שרשת אחת שלימה, עד ביאת מישיח הצדיקינו.

וכל הזילות בצדיקים וחסידים, זו עצת היוצר הרע, להוריד את האמונה בצדיקים. והצדיקים הם החומה לתורה הקדושה והאמונה בהקב"ה. ומתי שהחומה

הזאת נפרצת, כל הדבקות בהקב"ה וכל דרך האמונה של האדם בהקב"ה נופלת.

ולכן, עליינו בימים האלו להתחזק ולדעת שיש בדור צדיקים וקדושים עליון, והם המשר בשרשראת ממשה רבנו, שהמשיך ליהושע ויוהשע לזקנים וזקניהם לנביאים, וכך הלאה עד הדור הקשה שלנו. וכל דור, היוצר מקרים על צדיקי הדור, להכנס בדעת של הדור, בדורות הקודמים היו צדיקים וקדושים.

והנה, גם בדורו של רבנו האר"י זצוק"ל חלקו עליו ואמרו, בדורות קודמים היו צדיקים וקדושים. וזה עומק הפסוק "דור לדור ישבח מעשיך", שעליינו לדעת שבכל דור יש קדושים וצדיקים, שמשבחים מעשי הקב"ה.

והנה, עליינו לדעת שצדיק מגן על הדור כאשר הוא חי. כאשר נפטר, רק מלין יושר על הדור ממשמים. ולכן עליינו לדעת, שבתווך עם ישראל חיים צדיקים וקדושים שממלאים את כל החסרונות שהעולם חסר בהם, ועומדים בכל הדרישות של תורה, עבודה וגמילות חסדים.

וכמה שנגדיל את האמונה בהקב"ה ובצדיקים אמיתיים, ניתן כוח לגודלי עם ישראל להגן על הדור. כי כאשר האדם לא מאמין בדבר, הדבר לא יכול להגן עליו. וכן, אנשים שהלכו בתמיינות למו"ר זקננו

צוק"ל והתמיינות הייתה גדולה וחזקה אצלם, ראו ישועות באותו רגע. ואנשים שלא הלו בתרמיות ורक לחזור ולדרוש, לא תמיד קיבלו את מבקשם.

וכבר רבנו הבן איש חי צוק"ל מדבר רבות על סוג האמונה, ומביא מעשה ברב גלנטי, שבימיו הייתה שנת בצורת קשה. והפחה (מושל) של ירושלים נתן תאריך, שאם עד הזמן שאמור לא ירד גשם, כל היהודים של ירושלים יהיו לבוז ולמרמס.

וקבע הרב גלנטי צוק"ל שכלי יושבי ירושלים, זקנים, ילדים ובוגרים יבואו עם מעילים לcker שמואל הנביא. בדרך עצר אותם שוטר ושאל, لأن פניהם מועדות לבושים כר? וענה הרב גלנטי, לcker שמואל הנביא. שאל השוטר, ומדוע ביום חמ עם מעילים ומטריות? ענה ואמר, כי בטוחים שירד גשם אחרי התפילה.

חזק השוטר וביצה אותם. המשיך הרב גלנטי עם כל קהילת קודש של ירושלים, לציון שמואל הנביא. ולא יצא מציון שמואל הנביא, עד ששעריהם נפתחו וגשם חזק ירד. ואומר רבנו הבן איש חי צוק"ל, זו אמונה אמיתית וחזקה. וכאשר האדם לא בטוח בעצמו וחושש אולי יהיה ישועה, אולי לא, האדם מאבד הרבה מהכוח של הישועה.

הימים האלו, הם ימים של חיזוק גדול באמונה. לילכת בתמיינות עם הקב"ה, עם הצדיקים והחסידים, ולדעת את העולם לכף זכות, ורק כך נחזק הזכויות והכוח בשמיים, להינצל מכל הצרות והקשיים האורבים בפתח, רק על ידי התמיינות בהקב"ה.

"גָּדוֹלַ לְהָ אֲתִי וּנְרוּמָמָה שֶׁמֹּוֹ יְחִידָוָה" (תהלים לד, ד).
יאשיהו יוסף.

גם אם אדם עשה את כל ההשתדרויות עדין הקב"ה מחהה לתפילהתו

יש מעשה שכל ערב פסח אנחנו מספרים אותו לעצמנו, היה צדיק גדול שהיה מקפיד הקפדות קשות בפסח. DIDOU שכל מה שמחמירם יותר בפסח זו מעלה עצומה, וכדברי רבותינו שכל חמורא בפסח זה כעין תכשיט שנוטנים לשכינה.

והנה הצדיק הזה היה בעצמו מכין את כל צרכי החג, מנקה, מבשל, לא סומר על אף אדם. ובليل הסדר אחרי הכנות קשות ודקדוקים עצומים, בסעודה היה שותה מרק ופתחותם מוצא חמץ במרק, שעורה.

הצער אותו צדיק צער גדול, אחרי כל ההקפדות שלו שהכל יהיה על פי ההלכה, וחומרות קשות, פתאום ימצא חמץ בלבד בלילה באוכל שלו. עשה تعניות קשות וצער גדול על מה שקרה לו.

והנה חולם הוא שמהשימים אומרים לו,אמת הקפדת הקפדות וחומרות קשות. אבל כל מה שעשית, עשית בלבד ולא ביקשת שהקב"ה יעזר לך בפסח, שלא תיכשל בחמצן או במשחו בפסח.

דנה לא מספיק מה שאתה משתדל, אתה צריך גם לבקש מבעל הרחמים שירחם ויעזר לך להנצל מכל חטא ועונן, ולא רק בגשמיות צריך להתפלל, אלא גם על הרוחניות צריך סיעתא דשמייא, שהקב"ה יעוזר לאדם שלא יצא תקלה תחת ידו.

הנה דוד המלך אומר (תהלים כג, א-ב) "ה' רֹעֵי לֹא אֲחָסֵר. בְּנֹאות דְשָׁא יַרְבִּיצֵנִי עַל מֵי מְנֻחוֹת יַנְחָלְנִי" כשברא הקב"ה את העולם בששת ימי בראשית, ביום השלישי בראש הקב"ה את הדשאים והעשבים וכל עז השדה.

אבל הכל נברא ונשאר באדמה בפתח הארץ, והכל המתין עד יום השישי שהאדם הראשון עמד והתפלל להקב"ה שיוריד את הגשם. ואז ירד גשם ויצאו כל הדשאים וען השדה.

ומodus, אמרו רבותינו, שהקב"ה לא נותן דבר עד שմבקשים ממנו, ויודעים להעירך דבר שמקבלים. כך גם הדשאים ופרי הארץ, הקב"ה מבירתה העולם עד דורו של נח אחורי המבול, אסור לאכולبشر. ואחריו

המבול שנה הצל את כל הבריאה, מיתן לו והיתר מהשמיימם לאכולبشر.

ואם כן, כל החיים של העולם עד אחרי המבול היה מפרי הארץ, ופרי הארץ היה כל המאכל של העולם. ולכן כשהאדם הראשון נברא והוצא מחוץ לארון, לא היה לו מה לאכול. התפלל להקב"ה שיתן לו פרנסה ואוכל מה לאכול, ואז פרי הארץ, שהיה בפתח האדמה, יצא עם הגוף הראשון שירד על ידי תפילה.

אם כן, נמצא שהדשאים ותנובת הארץ נבראו בשתי פעימות. אחת ביום השלישי שהקב"ה אמר שיבראו, והנוספת כשהאדם הראשון בקש מהקב"ה פרנסה, ואז הדשאים יצאו מהאדמה.

זה מה שאומר דוד המלך (תהלים סב, יב) "אחד דבר אלְהִים שְׁתִים זוֹ שְׁמַעְתִּי כִּי עַז לְאֱלֹהִים". והנה אחת דבר אלְהִים, זה הדשאים ופרי הארץ שנבראו במאמרו של הקב"ה ביום השלישי, אבל לא יצאו לאויר העולם עד שהתפלל אדם הראשון וזה שְׁתִים זוֹ שְׁמַעְתִּי, ואז כשאדם שיבח את הקב"ה הנוטן לחם לכלبشر, כי עז לאלְהִים יצאו פרי הארץ.

כמה שadam יותר מאמין ומودה להקב"ה, הקב"ה משפיע לאדם ברכה.

ויבן עניין חוני המugal ורבינו יוחנן בן זכאי ורבינו חנינא, שככל מעתם וגדותם, באה מהכוּח של הדבקות

שלهم בהקב"ה. כמו שאדם יותר דבוק בהקב"ה יש לו יותר הצלחה והרוחה בכל מעשה ידיו. וכגדל הבטחון, כך גודל הישועה.

כאדם חושב שהוא בלבד יכול לפרט בעיה והוא משיג פרנסה והצלחה, הקב"ה נותן לו להסתדר בלבד.ומי יכול להסתדר בלבד בעולם הזה, שמיום ליום הכל נסגר ונהייה קשה ומר.

האדם צריך לדעת לא רק בידיעה כללית, אלא ידיעה ברורה, שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה וכמה שייתר דבקות ואמונה בהקב"ה, הברכה יותר גדולה, יותר שורשית, פחות שונאים, פחות רודפים. ואם יש שונאים, רודפים ובעיות, זו הסטריא אחרא שרוואה ומרגישה נדחתת, ושנבקש ממנה עוד דברים, ואז הסטריא אחראلوحצת ונכנסת באנשים פגומים, לקלקל דברים קדושים שנכבשו מהסטריא אחרא.

וכך מסופר על בעל התניא, שהיה קדוש עליון והיה צינור להוריד לעולם סודות תורה נוראים. באחד הימים מסרו אותו ונלקח לבית האסורים. ומסופר שהיה בצער גדול וגילו לו מהশמיים, שכל הצער של בית האסורים זה הסטריא אחרא, שנלחמת בו כי הוא מוריד אור מהשמיים, ודוחק את הטומאה על ידי הקדושה שמרבה בעולם.

ושאל לשמיים, אם כן, אם יצא האם יפסיק להפיין את התורות שלו, ענו לו חס וחלילה, תמשיך בכל הכוח.

זהו יסוד עצום שהולך איתנו כל החיים. כל פעם שמריגשים עליו ברוחניות, בעבודת השם, בחסד, רואים איך השטן נכנס כל פעם בצורה אחרת ובא מופריע ומזיק.

אבל יודעים אנחנו בידיעה ברורה, שככל בעיה שנוצרת מכוח הרע, כעין הרע, כשנאות חינם, וכן מניסיון קיומי, כל הבעיות והצורות האלו הם צרות ובאות לשעתם. ואחרי שעוברים את הניסיון, עלולים למעלה ממנה שהיו לפני כן, וזה ירידה לצורך עלייה ואין לחושש מכל הדברים האלו כלל.

כי אין מציאות שמטוב, יצא רע. וכמה שייתר יהיה בביטחון בהקב"ה, כך הישועה תהיה גדולה.

הנה מתקרבים אנו לימי הפסח, ושוואלים ודוריםים בהלכות הפסח. שואלים מלבקש מההקב"ה סיועתא דשמייא לענייני פסח. וחיב כל אדם לשים מול עינו עוזה לעניים ונזקקים.

וכל משפחה מקהילת "שובה ישראל" ישתדרלו לאסוף את בני הבית ולהשוויך איר מחקים קמיה דפסחא. כל אדם מעצמו יתרום ויתריהם אחרים בכל כוחו וידאג לעניים, להנחייל לבני הבית עניין קמיה

דפסחא, זו מצוה רמה ובו "שובה ישראל" זה מהדברים הראשונים והחשובים לנו, חסד וكمחא דפסחא.

וכל מי שיתדל, יזכה לאור גדול ולסיעתא דשמייא בעולם הזה וברכה בשמיימם.

"**ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה**" (ישעיה א, כז)

יאשיהו יוסף.

נדפס

לזכות

**רוברט והודיה רגינה
פשחוב**

ובני ביתם

לזכות כל המשפחה

שיראו ברכה והצלחה, אושר ועונש.

